

Nr 255

Av fröken Sandell m. fl., om vissa åtgärder mot djurplågeri.

(Lika lydande med motion nr 194 i Första kammaren)

Under senare år har förekommit fall av upprepat djurplågeri eller vanvård av djur där en och samma person upprepade gånger ådömts böter utan att någon förändring skett i hans sätt att handha djur. De lokala, ansvariga myndigheterna har nedlagt stor möda på att råda bot på de upprepade missförhållandena men då detta icke lett till önskat resultat har den allmänna opinionen allt starkare fört fram krav på en förstärkning av brottsbalken därhän att vederbörande borde helt avstängas från skötseln av djur. En sådan förstärkning av straffbestämmelserna har också varit föremål för Kungl. Maj:ts prövning. Redan under förarbetena till 1944 års lag om djurskydd föreslogs ett tillägg till dåvarande strafflag, innefattande möjlighet för domstol att i samband med sakerförklaring för djurplågeri meddela gärningsmannen förbud för viss tid, minst ett och högst fem år, eller för alltid att äga, sköta, köra, slakta eller eljest syssla med djur. Förslaget lämnades utan åtgärd på grund av de invändningar som restes under remissbehandlingen. I djurskyddsutredningens betänkande med förslag till nya bestämmelser om djurplågeri (SOU 1961:45) framfördes ånyo detta förslag om en förbudsbestämmelse, som dock ej avsåg ägandet av djur. Även denna gång framfördes i remissvaren kritik emot förslaget. Från domarhåll anfördes, bland annat, att en sådan förbudsbestämmelse torde få liten praktisk betydelse; djurplågeri är nämligen ett mycket ovanligt brott, återfall ännu mycket ovanligare, och det synes med fog kunna antas att brottstypen med stigande levnadsstandard och ökad folkbildning skall bli alltmer sällsynt.

Tredje lagutskottet, som hade att behandla Kungl. Maj:ts proposition (nr 138:65) med förslag till ändrad lydelse av 16 kap. 13 paragrafen brottsbalken m. m., vilket dock ej innehöll förbudsmomentet, anslöt sig beträffande förbudstanken till departementschefens uttalande att det torde å ena sidan te sig naturligt att från djurskyddssynpunkt inta en positiv hållning till tanken att införa förbudsbestämmelse av förevarande slag. Bestämmelsen har också sin motsvarighet i dansk, norsk och tysk djurskyddslagstiftning. Å andra sidan kan, såsom från flera håll framkommit under remissbehandlingen, ifrågasättas lämpligheten av en dylik bestämmelse. Utskottets avslagsyrkande på en motion om påföljd enligt utredningsmannens förslag följdes av riksdagen. En upprustning av de lokala myndigheternas personaltillgång etc. har framhållits som en förstärkning ägnad att motverka upp-

repade djurplågerifall. Efter detta riksdagsbeslut har dock sådana fall av upprepad vanvård och djurplågeri förekommit att vi anser en förstärkning av lagstiftningen i linje med vad ovannämnda förslag anvisat vara nödvändig.

Senast under år 1967 har till JO anmälts fall av långvarig och återkommande vanvård av hästar, och där har det konstaterats att de lokala myndigheterna har använt alla nuvarande möjligheter till åtgärder gentemot vederbörande gärningsman utan att någon förändring inträtt. Vi tillåter oss att återge JO:s synpunkter på en förstärkning av straffbestämmelserna:

Det fall som aktualiserats genom förevarande klagomål, synes mig ge vid handen, att en omprövning av statsmakternas ställningstagande är nödvändig. Visserligen är det en riktig princip att ej lagstifta för enstaka fall. Vad i detta ärende blivit upplyst ger emellertid klart vid handen att de möjligheter att förekomma allvarliga fall av djurplågeri, som nu står samhället till buds, icke är till fyllest. Det kan icke anses godtagbart att man saknar effektiva medel att förekomma ett upprepande av sådana flagranta missförhållanden som de i klagomålen påtalade. Den som helt visat sig sakna vilja eller förmåga att iakttaga djurskyddslagens bestämmelser och ej låtit rätta sig av upprepade förelägganden och lagföringar och som därför kan med fog befaras komma att upprepa sina allvarliga förseelser kan omöjligen anses ha något berättigat anspråk att få fortsätta en verksamhet som innebär innehavande av djur. Om förbud häremot bör utformas som en särskild påföljd för begånget djurplågeribrott — en möjlighet som tydligen väckt betänkligheter under frågans tidigare behandling — är väl tvivelaktigt. Förbud kan måhända med större fördel beslutas av administrativ myndighet, som har att öva tillsyn över djurskyddslagens efterlevnad — länsstyrelsen eller veterinärstyrelsen. En dylik förbudsbestämmelse synes kunna inarbetas i 14 § djurskyddslagen.

Med erfarenhet av ovan återopade fall och med hänsyn till den opinion som tycks växa sig allt starkare för en omprövning av lagstiftningen på detta område hemställer vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag om att personer, som ej på annat sätt kan avhållas från djurplågeri, för längre eller kortare tid skall berövas rätten att handha djur.

Stockholm den 23 januari 1968

Viola Sandell (s)

Arvid Eskel (s)

Gunnar Eskilsson (s)

Holger Mossberg (s)

Marta Lindberg (s)

Mary Holmqvist (s)

Ruth Anderson (s)

Rosa Svensson (s)